

“ମିଠେ ବଜେ:— ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲି ନିଜର ସ୍ୱର୍ ହୋମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ମନେ ପକାଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ କଠିବ୍ୟ ଅଥବା ପୁରୁଷାର୍ଥ ଏବେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ସାରା କଳ୍ପରେ ହୁଏ ନାହିଁ?

ଉତ୍ତର:- ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହି ଆତ୍ମାକୁ ପାବନ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ, ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରିବାର କଠିବ୍ୟ ସାରା କଳ୍ପରେ କେବଳ ଏହି ସଂଗମ ସମୟରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଏହି କଠିବ୍ୟର ପୁନରାବୃତ୍ତି ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ହେଉଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହି ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ଭ୍ରାମାର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ରହସ୍ୟକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ କିମ୍ବା ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତିରେ ରହି ନିଷ୍ଠର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ବସିବା କିମ୍ବା ଶୁଣିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ— ଆତ୍ମା ହିଁ ଶୁଣିଥାଏ ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଶୁଣିଥାଏ, ଏହି କଥା ପକ୍ୱ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁ । ସଦଗତି ଏବଂ ଦୁର୍ଗତିର ଚକ୍ର ସମକ୍ଷୀୟ ଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର, ଯେଉଁଥିରେ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ସବୁ ଆସିଯାଇଥାଏ । ଚାଲିଲା-ବୁଲିଲାବେଳେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହୁ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି, ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖ ଦିନ ଏବଂ ରାତ୍ରୀର ଖେଳ କିପରି ଚାଲୁଛି । ଆମେ ସମସ୍ତେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସୁଛୁ । ବାବାଙ୍କର ଏସବୁ କଥା ମନେ ଅଛି ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତିରେ ରଖିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବିକର୍ମ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହେଉଛି ଏବଂ ତୁମେ ରାଜ୍ୟ ପଦ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ, ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ ଏବେ ବିନାଶ ହେବ । ଯେପରି କୌଣସି ପୁରୁଣା ଘର ଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଏକ ଘର ନୂଆ ତିଆରି କରାଯାଏ ତେବେ ମନ ଭିତରେ ନିଷ୍ଠର ରହିଥାଏ ଯେ— ଏବେ ଆମେ ନୂଆ ଘରକୁ ଯିବୁ । ଘର ତିଆରି ହେବାପାଇଁ କେବେ କେବେ ବର୍ଷେ ଦୁଇ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ । ଯେପରି ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀରେ ସରକାରଙ୍କର ଘର ଇତ୍ୟାଦି ତିଆରି ହେଲେ ସରକାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଚାହିଁବେ ଯେ, ଆମେ ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବୁ । ସେହିପରି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହା ବେହଦର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି— ଏଭଳି ଏଭଳି ଯୁକ୍ତିରେ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଆମକୁ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ ସେହି ସ୍ୱାର୍ ହୋମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯାହା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବହୁତ ପ୍ରୟତ୍ନ କରିଆସିଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଦୁଃଖଧାମ ଏବେ ବିନାଶ ହେବ । ଯଦିଓ ତୁମେ ଏଠାରେ ରହିଛ ପରନ୍ତୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତୁମକୁ ପସନ୍ଦ ନୁହେଁ । ଆମକୁ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଯଦିଓ ଆଗରୁ କୌଣସି ଚିତ୍ର ଆଦି ନଥିଲା ତଥାପି ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ଏବେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବୁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ କେତେ ଜେର ଚିତ୍ର ରହିଛି । ତା’ ତୁଳନାରେ ତୁମର ତ ବହୁତ କମ୍ ଚିତ୍ର ରହିଛି । ତୁମର ଏହା ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଚିତ୍ର ଏବଂ ସେସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଚିତ୍ର । ଚିତ୍ର ଆଧାରରେ ହିଁ ଭକ୍ତି କରାଯାଇଥାଏ । ତୁମର ତ ଏହା ବାସ୍ତବ ଚିତ୍ର ଅଟେ, ଏଣୁ ତୁମେ ବୁଝାଇ ପାରିବ ଯେ— ଭୁଲ୍ କ’ଣ, ଠିକ୍ କ’ଣ । ବାବାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ନଲେଜଫୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର । ତୁମଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ସାରା କଳ୍ପରେ କେତେ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ । ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି । ତୁମେ ନିରନ୍ତର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଏବଂ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ରୁହ । ବାବା ତୁମକୁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତି ରହୁଛି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ— ମୁଁ ହେଉଛି ତୁମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ । ତୁମେ କେବଳ ଏକଥା ବୁଝାଅ ଯେ— ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ପତିତ-ପାବନ, ମୁକ୍ତିଦାତା ଓ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ କହୁଛ ନା । ତେବେ କେଉଁପଥର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ? ଶାନ୍ତିଧାମ ବା ମୁକ୍ତିଧାମର । ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ସେଠାକୁ ନେଇଯିବେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇ, ସବୁ କିଛି ଶିଖାଇ, ଗୁଲଗୁଲ ସୁନ୍ଦର କରି ଘରକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନେଇଯିବେ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ

କେହି ବି ଘରକୁ ନେଇ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ କେହି କେତେ ବି ଚତୁଃପାଶୀ କିମ୍ବା ବହୁଃପାଶୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଆମେ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଶାନ୍ତିଧାମ ତ ଆମର ଘର । ସେଠାକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଆମେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବୁ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ପରେ ଆସିବେ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସବୁ କିପରି କୁମାନୁସାରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ ତ୍ରେତୟାଯୁଗରେ କାହାର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସେମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର କ'ଣ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀମାନଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ର ତ ଗୋଟିଏ । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ର କୌଣସି ସତ୍ୟ ନୁହେଁ, ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତାହା ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଲୋପ ପାଇଯାଇଛି । ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ନାହିଁ । ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରୁ ଯେଉଁ ଧର୍ମ ସବୁ ଆସୁଛି ସେମାନଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ଏବେ ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ବାକି ସବୁ ଧର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । କହୁଛନ୍ତି ଏକ ରାଜ୍ୟ, ଏକ ଧର୍ମ, ଏକ ଭାଷା, ଏକ ମତ ହେଉ । ତାହା ତ ଜଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ଥାପନ ହୋଇପାରିବ । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କଳିଯୁଗ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଏବେ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ପତିତ ହେବା ପାଇଁ ଅଧାକଞ୍ଚ ଲାଗିଲା । ବାସ୍ତବରେ ପୁରା କଞ୍ଚ କୁହାଯିବ, କାରଣ ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ତ ତୁମେମାନେ ବଞ୍ଚିଯିବୁ କରୁଛ । ସେଠାରେ ଏସବୁ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିନଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଆଧାରରେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ପାବନ ହୋଇ ସେଠାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତାହାକୁ କୁହାଯାଏ ସୁଖଧାମ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ସାରା କଞ୍ଚରେ କେବଳ ଏବେ ହିଁ ଆମେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ପୁଣି ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅଥବା ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ କର୍ମ ଚାଲୁଛି, ତାହା ପୁଣି କଞ୍ଚ ପରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଚକ୍ର ତ ନିଶ୍ଚିତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି ଯେ, ଏହା ନାଟକ ଅଟେ, ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଏହି ନାଟକରେ ପାର୍ଶ୍ୱଧାରୀ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଶ୍ୱ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଯେପରି ସେ ଡ୍ରାମା ସବୁ ଚାଲୁଛି । କିନ୍ତୁ ସେହି ଫିଲ୍ମ ପୁରୁଣା ଘସରା ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏହା ହେଲା ଅବିନାଶୀ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । କେତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ ଏତେ ପାର୍ଶ୍ୱ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ଗହନ-ଗହନ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା ସବୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯଦି କେହି ଶୁଣୁଛନ୍ତି ତେବେ କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା । ଆତ୍ମା କ'ଣ, ତାହା ଆମେ ଏବେ ଜାଣିଲୁ । ଶରୀରକୁ ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ତାନ୍ତ୍ରମାନେ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହାର୍ଡକୁ ମଧ୍ୟ ବାହାର କରି ପୁନର୍ବାର ରୋପଣ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ବିଷୟରେ କେହି କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଆତ୍ମା ପତିତରୁ ପାବନ କିପରି ହେଉଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ପତିତ ଆତ୍ମା, ପାବନ ଆତ୍ମା, ମହାନ ଆତ୍ମା ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ସମସ୍ତେ ତାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ, ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସି ମୋତେ ପାବନ କର । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା କିପରି ପାବନ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଅବିନାଶୀ ତାନ୍ତ୍ର ଦରକାର । ବାବା ଯିଏକି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ରହିତ ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଆତ୍ମା ଡାକିଥାଏ । ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବାର ଔଷଧ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଅଛି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ଲୋମ ଖୁସୀରେ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠିବା ଦରକାର । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ତୁମକୁ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ କରିବେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଯେପରି ରାଜାରାଣୀ ସେହିପରି ପ୍ରଜା ହେବେ ନା । ବାବା ଆମକୁ ନିଜ ସମାନ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବି କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ନିଜଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର, ଅପବିତ୍ରର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପାର୍ଶ୍ୱ ତୁମକୁ ବଜେଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପୁଣି ଥରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ । ଯାହା ପାଇଁ କହିଥା'ନ୍ତି ଏହି ଧର୍ମ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ତାକୁ କଳିକତାର ବରଗଛ ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଇଛି । ଅନେକ ଶାଖା ବାହାରୁଛି କିନ୍ତୁ ତା'ର ମୂଳ ବିଲୁଲ୍ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଧର୍ମର ଶାଖା ସବୁ ବାହାରିଛି, ମୂଖ୍ୟ କାଣ୍ଡ ଦେବତା ଧର୍ମ ନାହିଁ, ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେହି ଦେବତା ଧର୍ମ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଧର୍ମର ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର ନଥିବା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ନଥିଲେ ତ ବାବା ଆସି ରଚନା କରିବେ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ

ଆମେ ପବିତ୍ର ଦେବତା ଥିଲୁ । ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ । ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତେବେ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭା ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ଏହିପରି, ସମସ୍ତେ କୁହନ୍ତି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ଏପରି କେହି କୁହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ ରାଜା-ରାଣୀ କର । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ବହୁତ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ତ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ତେଣୁ ଆମକୁ ନିଶ୍ଚିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳିବା ଦରକାର । ଆମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହି ପାର୍ଟି କରି ଆସିଛୁ । ଏହିଭଳି ସୃଷ୍ଟିରୂପି ବୃକ୍ଷ ବଢି ବଢି ଚାଲିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ଆଧାରରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ହେଲା ସଦ୍‌ଗତିର ଚିତ୍ର । ତୁମେ ମୌଖିକରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛ । ଚିତ୍ର ଆଧାରରେ ବି ବୁଝାଉଛ । ତୁମର ଏହି ଚିତ୍ରରେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ଆସିଯାଉଛି । ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନେ ଅନେକଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି । ନିଜେ ଏହି ପାଠପଢି ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଦରକାର । ଯେତେ ବେଶୀ ପଢିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କରାଉଛି, କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲେ ତ । ସମସ୍ତେ ଭ୍ରାମାନୁସାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ କରୁଛନ୍ତି । ଭ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ବାବା, ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ସାଥରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି, ବାବା ହେଲେ ଅକାଳମୂରତ । ଆମ୍ଭାର ଏହା ସିଂହାସନ ଅଟେ ନା, ଯେଉଁଠାରେ ବସି ଆମ୍ଭା ପାର୍ଟି କରୁଛି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପାର୍ଟି ବଢାଇବା ପାଇଁ, ସଦ୍‌ଗତି କରିବା ପାଇଁ ଆସ୍ଥାନ ତ ଦରକାର ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସିବାକୁ ପଡେ । ମୋତେ ଆସିବା ପାଇଁ ଆତ୍ମର କିମ୍ବା ସାଜସଜ୍ଜା ଇତ୍ୟାଦି କିଛି ବି ଦରକାର ନାହିଁ । ସେହି ଗୁରୁମାନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ତ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଇଁ ସୁନାର ସିଂହାସନ, ମହଲ ଆଦି ତିଆରି କରିଦିଅନ୍ତି । ତୁମେ କ'ଣ ତିଆରି କରିବ ? ତୁମେ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଅଟ ଏବଂ, ଛାତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଟ । ତେଣୁ ତୁମେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କ'ଣ କରିବ ? କେଉଁଠାରେ ତିଆରି କରିବ ? ଇଏ (ବୁଝା) ତ ସାଧାରଣ ଅଟନ୍ତି ନା ।

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କର ସେବା କର । ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନେ ଚେଷ୍ଟା ବି କରୁଛନ୍ତି, ବନାରସକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମେ ଉଠାଇଲେ କହିବେ ବାଃ ବି.କେ.ମାନେ ତ ଚମକ୍କାର କରୁଛନ୍ତି, ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏମାନେ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ଏବେ ତୁମେ ଏହି ଧନ୍ଦା ଛାଡି ଶିବାଳୟର ମାଲିକ ହୁଅ । ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ନିଜେ ଶିଖି ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଅ । ବେଶ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇପାରିବେ । ନିଜେ ଶିଖି ହୁସିୟାର ଅର୍ଥାତ୍ ଚତୁର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ନିଜର ଅଫିସରମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବେ । ହଲ୍‌ରେ ଚିତ୍ର ଆଦି ରଖି ବୁଝାଇଲେ ତ ସମସ୍ତେ କହିବେ ବାହାଃ ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ଶିବାଳୟବାସୀ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ବି.କେ. ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବିଚାର କରିବା ଦରକାର । ତୁମ ଉପରେ ବହୁତ ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅହଲ୍ୟାମାନଙ୍କର, କୁବ୍‌ଜା, ଶବରୀ, ଗଣିକା ଅର୍ଥାତ୍ ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହେବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ସାଧୁମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ଜାଣୁଛ ଯେ ସାଧୁମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଧାର ଶେଷ ସମୟରେ ହେବ । ଯଦି ସେମାନେ ଏବେ ତୁମର ହୋଇଯିବେ ତେବେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ହିଁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ବିପ୍ଳବ (ଗଣ୍ଡଗୋଳ) ହୋଇଯିବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ନିଜର ଆଶ୍ରମ ଛାଡିଦେବେ, କହିବେ ବାସ୍ ଆମେ ହାରି ଗଲୁ । ଏସବୁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହେବ । ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି— ଏଭଳି ଏଭଳି କର । ବାବା ତ ବାହାରକୁ କୁଆଡେ ଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହିବେ ପିଲାମାନଙ୍କଠାରୁ ଯାଇ ଶିଖ । ବୁଝାଇବାର ଯୁକ୍ତି ତ ବାବା ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଦେଖାଅ ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ବାହାଃ-ବାହାଃ ବାହାରିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଭଗବାନ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରରେ ଭରପୁର କରିଥିଲେ । ଏହା ହେଲା ଜ୍ଞାନର ବାଣ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହି ବାଣ ତୁମକୁ ଏ ଦୁନିଆରୁ ସେ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ନା'ମ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଗଲା, ସରକାରଙ୍କୁ ଜଣା ପଡିଗଲା ତେବେ ତୁମର ବହୁତ ପ୍ରଭାବ ପଡିବ । ଗୋଟିଏ ଜାଗାରୁ କେହି ଯଦି ୫-୭ ଜଣ ଅଫିସର ବାହାରିଗଲେ

ତେବେ ସେମାନେ ଖବରକାଗଜରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଲାଗିଯିବେ । ସେମାନେ କହିବେ ଏହି ବି.କେ.ମାନେ ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଧନ୍ଦା ଛଡେଇ ଶିବାଳୟର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ବାହାଃ-ବାହାଃ କରିବେ ଏବଂ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆଣି ଅର୍ପଣ କରିଦେବେ । ତୁମେ ଧନ କ'ଣ କରିବ ! ତୁମେ ତ ବଡ଼-ବଡ଼ ସେଠାର ଇତ୍ୟାଦି ଖୋଲିବ । ଧନ ସାହାଯ୍ୟରେ ଚିତ୍ର ଆଦି ତିଆରି କରାଯାଇଥାଏ । ଏସବୁ ଦେଖି ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । କହିବେ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ତ ତୁମକୁ ପୁରସ୍କାର ଦେବା ଦରକାର । ସରକାରୀ ଭବନରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଚିତ୍ର ରଖିବେ । ଏହା ଉପରେ ବହୁତ ପ୍ରଭାବିତ ହେବେ । ତେବେ ମନରେ ଆଗ୍ରହ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କିପରି କରିବୁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଯେ ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନେଇଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ନେବେ । ଏତେ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଆଦି ସବୁ କିଛି ଛାଡି ଦେବେ, ତାହା ତ ବହୁତ କଷ୍ଟକର କଥା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୋର ନିଜର ଘରବାଡି ମିତ୍ର-ସମ୍ପର୍କ ଆଦି କେହି ବି ନାହାଁନ୍ତି, ମୋର କ'ଣ ବା ମନେ ପଡିବ, କେବଳ ବାବା ଏବଂ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ମୋର ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ସବୁ କିଛି ଅଦଳବଦଳ କରିଦେଉଛି । ବାକି ବୁଦ୍ଧି କେଉଁଆଡେ ଯିବ । ବାବାଙ୍କୁ ରଥ (ଶରୀର) ଦେଇଦେଉଛି । ଯେପରି ତୁମେ ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢୁଛି । କେବଳ ରଥ (ଶରୀର) ବାବାଙ୍କୁ ଭତାରେ ଦେଉଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ କୁଳରେ ଆସିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଏହା ହେଲା ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର କଥା । ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଆମ୍ଭକୁ ମିଳୁଛି । ଆମେ ଆମ୍ଭା ପାଠପଢି ଜ୍ଞାନଶୁଣି ଦେବତା ହେଉଛୁ । ପୁଣି ସେହିଭଳି ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବୁ । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଡବଲ ମୁକୁଟଧାରୀ କରୁଛି । ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବଭଳି ତୁମର ଏବେ ବୁଦ୍ଧି କେତେ ଖୋଲି ଯାଇଛି । ଏବେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଭୁଲିବାକୁ ପଡିବ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଏବେ ଆମ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହେଲା କି ହେଲା । ଏହି ଦୁନିଆକୁ ବିଲକୁଲ୍ ପସନ୍ଦ କରିବାର ନାହିଁ ।
- (୨) ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜର ସବୁ କିଛି ବଦଳ କରିଦେଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ସେବାରେ ଲଗାଇଦେଲେ ତେଣୁ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି କେଉଁଆଡେ ବି ଯାଉ ନାହିଁ ସେହିପରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଫଲୋ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ହୃଦୟରେ କେବଳ ଏହି ଇଚ୍ଛା ଗୋଟିଏ ଇଚ୍ଛା ରହୁ ଯେ ମୋତେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରିବାର ସେବା କରିବାର ଅଛି, ଏହି ବେଶ୍ୟାଳୟକୁ ଶିବାଳୟ କରିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ମୁରଲୀ ରୂପୀ ବାଦ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ମାୟାକୁ ସମର୍ପିତ କରି ମାଷ୍ଟର ମୁରଲୀଧର ହୁଅ ।

ମୁରଲୀ ତ ଅନେକ ଶୁଣିଛ, ଏବେ ଏପରି ମୁରଲୀଧର ହୁଅ ଯାହାକି ମାୟା ତୁମର ମୁରଲୀ ନିକଟରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇଯିବ । ମୁରଲୀର ରହସ୍ୟରୂପୀ ବାଦ୍ୟ ଯଦି ସର୍ବଦା ବାଜୁଥିବ ତେବେ ମାୟା ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସମର୍ପିତ ହୋଇଯିବ କାହିଁକି ନା ମାୟାର ମୁଖ୍ୟ ସ୍ଵରୂପ କାରଣ ରୂପରେ ଆସିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ମୁରଲୀ ଦ୍ଵାରା କାରଣର ନିବାରଣ ମିଳିଯିବ ତେବେ ମାୟା ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କାରଣ ସମାପ୍ତ ହେବା ଅର୍ଥ ମାୟା ସମାପ୍ତ ହେବା ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ଯଦି ଅନୁଭବୀ ସ୍ଵରୂପ ହେବ ତେବେ ତୁମର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ସୌଭାଗ୍ୟର ଚମକ ଦେଖାଯିବ ।